

DE WEG VAN DE BOOG

Paulo Coelho

De weg van de boog

Geïllustreerd door Christoph Niemann

Vertaald door Piet Janssen

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright teksten © 2003 Paulo Coelho
Copyright illustraties © 2017 Christoph Niemann en Diogenes
Verlag AG, Zurich
*This edition was published by arrangement with Sant Jordi Asociados
Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain*
Copyright Nederlandse vertaling vanuit het Portugees © 2021 Piet
Janssen/BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Oorspronkelijke titel: *O Caminho do Arco*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij
De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers
Omslagillustratie: Christoph Niemann
Portret auteur: Xavier González
Typografie: Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 90 295 4384 2 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl
<http://paulocoelhoblog.com>

Voor Leonardo Oiticica

*Die me, toen hij me op een ochtend
in Saint-Martin kyudo zag beoefenen,
het idee voor dit boek heeft aangereikt.*

*Heilige Maria, onbevlekt ontvangen,
bid voor ons die onze toevlucht tot u zoeken.*

Amen

*Een gebed zonder doel
is als een boog zonder pees;*

*Een doel zonder gebed
is als een pees zonder pijl.*

Ella Wheeler Wilcox

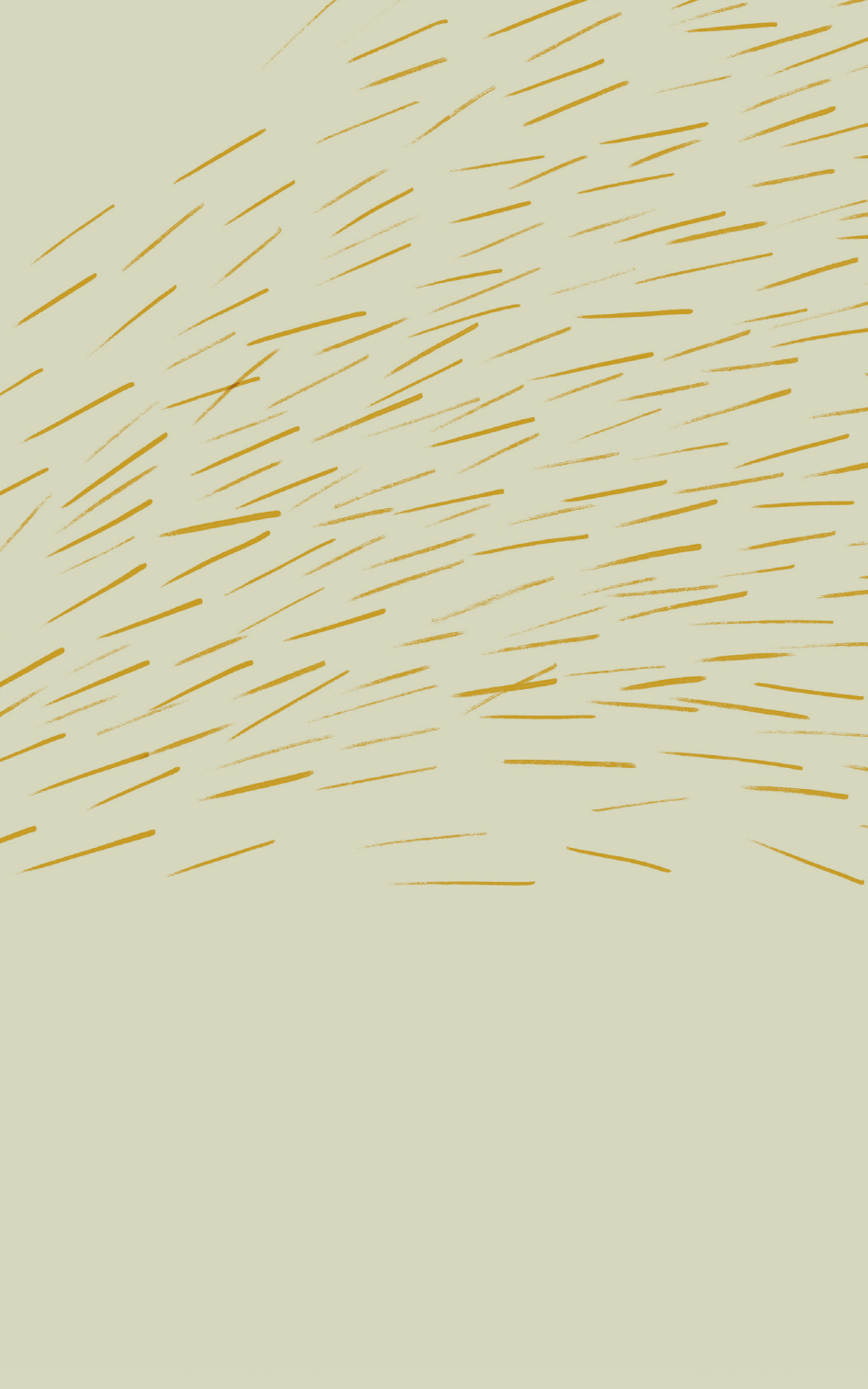

INHOUD

Proloog	15
Bondgenoten	29
De boog	43
De pijl	49
Het doelwit	55
De houding	65
Hoe de pijl vast te houden	73
Hoe de boog vast te houden	81
Hoe aan de pees te trekken	87
Hoe naar het doelwit te kijken	95
Het moment van loslaten	103
Het herhalen	111
De vlucht van de pijl	121
De boogschutter zonder boog, zonder pijl, zonder doelwit	131
Epiloog	139
Dank	147

PROLOOG

‘Tetsuya.’

De jongen keek de vreemdeling verbaasd aan.

‘Niemand in ons dorp heeft Tetsuya ooit een boog zien vasthouden,’ antwoordde hij, ‘hier bij ons is hij timmerman.’

‘Misschien is hij gestopt, misschien heeft de angst hem in zijn greep gekregen, maar het doet er niet toe,’ ging de vreemdeling verder, ‘als hij zijn kunst niet meer beoefent, kan hij niet beschouwd worden als de beste boogschutter van het land. Daarom ben ik al zoveel dagen onderweg, ik wil hem uitdagen en een einde maken aan de reputatie die hij heeft maar die hem intussen niet langer toekomt.’

De jongen begreep dat verder praten niet hielp. Hij bracht de vreemdeling maar liever naar de timmerman toe, zodat de man zelf kon zien dat hij zich vergiste.

Tetsuya was bezig in de werkplaats achter zijn huis. Hij draaide zich om, om te zien wie er binnenkwam. De glimlach op zijn gezicht bevroor toen hij de lange plun-
jezak zag die de vreemdeling bij zich had.

‘Het is precies wat je denkt,’ zei de man die net was gearriveerd, ‘ik ben niet gekomen om de man die een legende is te vernederen of te provoceren. Maar alleen om te laten zien dat ik na al die jaren van oefening de perfectie heb weten te bereiken.’

Tetsuya maakte aanstalten door te gaan met zijn werk en poten onder de tafel te plaatsen om die af te maken.

‘Iemand die als voorbeeld diende voor een hele generatie kan niet zomaar verdwijnen zoals jij dat hebt gedaan,’ vervolgde de vreemdeling. ‘Ik heb me jouw lessen eigen gemaakt, ik heb mijn best gedaan de weg van de boog te volgen, ik verdien het dat jij kijkt hoe ik schiet. Als je dat doet, vertrek ik en vertel ik niemand waar de beste van alle meesters zich ophoudt.’

De vreemdeling trok uit zijn bagage een lange boog, gemaakt van geverniste bamboe, de greep een stukje onder het midden. Hij maakte een buiging voor Tetsuya, liep naar de tuin en maakte opnieuw een buiging, nu in de richting van een bepaalde plek. Vervolgens pakte hij een met adelaarsveren getooide pijl en ging wijdbeens staan zodat hij een stevige basis zou hebben om te schieten. Met zijn ene hand bracht hij de boog voor zijn gezicht, met de andere nokte hij de pijl.

Blij verrast keek de jongen toe. Tetsuya had zijn werk onderbroken, en keek de vreemdeling nieuwsgierig aan.

Deze hield de boog – met de pijl al op de pees genokt – voor zijn borst. Vervolgens hief hij hem tot boven zijn hoofd, en liet hem toen langzaam zakken terwijl hij tegelijkertijd steeds harder aan de pees trok.

Toen de pijl ter hoogte van zijn gezicht kwam, stond de boog op volle spanning. Dit leek een eeuwigheid te duren, boogschutter en boog roerloos, ze bewogen niet. De jongen keek naar de plek waar de pijl op gericht was, maar zag niets.

Plotseling opende de hand aan de pees zich, de arm werd naar achteren geduwd, de boog beschreef een gracieuze draai in de andere hand, en de pijl verdween uit het zicht, om in de verte weer te verschijnen.

‘Haal jij hem even,’ zei Tetsuya.

De jongen kwam terug met de pijl: die had een kers doorboord die op de grond lag, veertig meter verderop.

Tetsuya maakte een buiging voor de boogschutter, en pakte in een hoek van zijn werkplaats iets wat een dunne lat leek met mooie welvingen, waaromheen een lange leren band gewikkeld was. Die wikkelde hij er zonder enige haast af, en er verscheen een boog gelijk aan die van de vreemdeling – met dit verschil dat hij heel wat vaker scheen te zijn gebruikt.

‘Ik heb geen pijlen, dus zal ik er een van jou nodig hebben. Ik zal doen wat je me vraagt, maar je zult je wel aan de belofte moeten houden dat je nooit de naam zult

verklappen van het dorp waar ik woon. Als iemand naar mij vraagt, zeg dan dat je om mij te vinden de hele wereld bent afgereisd, tot je ten slotte hoorde dat een slang me had gebeten en ik twee dagen later gestorven was.’

De vreemdeling knikte en reikte hem een van zijn pijlen aan.

Terwijl de boog met het bovenste uiteinde tegen de muur leunde, bevestigde Tetsuya met een behoorlijke inspanning de pees. Daarop vertrok hij zonder een woord te zeggen in de richting van de bergen.

De vreemdeling en de jongen vergezelden hem. Ze liepen een uur tot ze aankwamen bij een kloof waar een woeste rivier doorheen kolkte: de overtocht zou alleen gemaakt kunnen worden via een rafelige touwbrug die het bijna begaf.

Heel rustig liep Tetsuya naar het midden van de ver-vaarlijk schommelende brug, maakte een buiging naar iets aan de overzijde, laadde de boog op dezelfde manier als de vreemdeling had gedaan, bracht hem omhoog, liet hem dalen tot borsthoogte, en schoot.

De jongen en de vreemdeling zagen dat een rijpe perzik, twintig meter verderop, doorboord was door de pijl.

‘Jij hebt een kers getroffen, ik een perzik,’ zei Tetsuya teruglopend naar de veilige oever. ‘Een kers is kleiner. Jij trof je doelwit op veertig meter, het mijne bevond zich

op de helft van de afstand. Daarom zou jij in staat moeten zijn te herhalen wat ik net heb gedaan. Ga naar het midden van de brug en doe hetzelfde als ik.'

Doodsbang begaf de vreemdeling zich naar het midden van de halfvergane brug, zijn ogen gevestigd op de diepte onder zijn voeten. Hij verrichtte dezelfde rituele handelingen, schoot op de perzikboom, maar zijn pijl vloog er op een flinke afstand langs.

Bleek kwam hij naar de oever terug.

'Je beschikt over vaardigheid, waardigheid en de juiste houding,' zei Tetsuya. 'Je hebt een goede kennis van de techniek, beheerst het instrument, maar niet je geest. Je weet raak te schieten wanneer de omstandigheden gunstig zijn, maar op gevaarlijk terrein lukt het je niet. Een boogschutter heeft nu eenmaal niet altijd het slagveld voor het kiezen. Daarom, hervat je training en wees voorbereid op ongunstige situaties. Blijf op de weg van de boog, want het is een levensweg. Maar leer dat een juist en doeltreffend schot heel anders is dan een schot gedaan met vrede in je ziel.'

De vreemdeling maakte nogmaals een langzame buiging, schoof boog en pijlen in de lange zak die hij over zijn schouder hing, en vertrok.

Op de terugweg was de jongen buiten zinnen.

'Je hebt hem vernederd, Tetsuya! Je bent vast echt de beste van allemaal!'

